Întoarcerea

Întoarcerea

Trenul de provincie se străduia din greu să străbată munţii. Batrâna locomotivă cu aburi gâfâia şi gemea, ostenindu-se să-i ducă pe călători la locurile de odihnă. Pretutindeni se puteau vedea feţe vesele şi pline de aşteptare. Doar într-un compartiment unde se aflau doi barbaţi, cel mai tânar părea a fi cu totul nefericit. Se vedea că avea ceva pe suflet. Tovarăşul lui de călătorie îl privi gânditor şi în cele din urmă începu să vorbească despre vreme, despre peisajul fermecator, pentru a putea intra în vorbă cu trista persoană din faţa lui. Şi mai repede decât se aştepta, gheaţa se sparse. Tânarul care părea aşa de grav, de neliniştit şi răscolit, începu să povestească, la început timid, nesigur şi cu lungi întreruperi. Însă când observă că este ascultat nu din curiozitate, ci din simpatie, iar că întrebarile ce i se pun aratau interes adevarat, atunci îsi revărsă inima în cuvinte.

„Da, multă vreme am zăcut în închisoare“, spuse el. „Azi dimineaţă am fost eliberat. Acum mă aflu în drum spre casă. Ah, ce ocară am adus familiei mele! Nici măcar o data nu m-a vizitat cineva la închisoare.“

„De scris“, continua tânarul „mi-au scris foarte rar. La noi acasa nu s-au scris niciodată prea multe scrisori. Nu le-o iau în nume de rău. Eu sunt acela care le-a nesocotit iubirea. Sau poate ca n-au avut bani de călătorie, căci trenul costa aşa de mult. Totuşi, sper că ei m-au iertat, chiar dacă nu pare astfel. Ah, cât de mult îmi urăsc trecutul şi cât de mult regret tot ce a fost!“

Agitat îsi ascunse faţa pentru o clipă în dosul palmelor. Apoi continuă: „Pentru a le uşura părintilor hotarârea, le-am propus într-o scrisoare să-mi dea un semn prin care să-mi dau seama dacă m-au iertat sau nu. Dacă m-au iertat, să agaţe în mărul cel mai apropiat de linia ferată un ştergar. Dacă nu vor să mă întorc acasă, atunci nu e nevoie de niciun semn, iar eu voi ramâne în tren şi voi pleca mai departe. Încotro...? Nici eu nu ştiu!“

Pe măsur ce se apropia de localitatea părinţilor săi, era din ce în ce mai agitat, iar încordarea-i lăuntrică deveni atât de insuportabilă, încât nu mai izbuti să se uite pe fereastră.

Trenul urma să treacă peste un pod mic, după care urma să treacă prin dreptul casei şi grădinii părinţilor săi. Cu cât trenul se apropia mai mult, cu atât tensiunea devenea mai insuportabilă. Nu se putea decide între a se uita pe fereastra trenului sau a închide ochii. Tovarăşul de călătorie schimbă locul cu tânărul agitat şi-i promise că va fi atent la mărul cu pricina. Îndată ce-l văzu, puse mâna pe umarul tânarului: „Iată-l!“ Din gura lui ieşi doar o şoaptă, căci vocea i se opri în gât, iar lacrimile îi umplura dintr-o dată ochii. „Totul este în ordine. Nu văd numai un ştergar alb, ci tot pomul este acoperit cu ştergare albe!“ În aceeasi clipa disparură amărăciunea, grijile şi toatăfrica. Amândurora li se păru că au trăit o minune. Tânărul era de nerecunoscut, aşa de aprins îi radiau ochii de bucurie.

O, de-ai şti, cititorule, cât de mult doreşte Tatăl ceresc ca tu să te întorci şi să te împaci cu El! Fiecare din noi este un prizonier al eului său, un prizonier al păcatului: „Voi eraţi morţi în greşelile şi în păcatele voastre, în care trăiaţi odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării“ (Efeseni2.1-2).

Te-a apăsat vreodată robia păcatului? Dacă da, atunci procedează ca tânărul despre care spune Biblia: „Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu şi-i voi zice: Tată, am păcătuit împotriva cerului şi împotriva ta“ (Luca 15.18). Tânărul nu numai a spus aceste vorbe, ci a mers la tatăl său. Probabil că pe drum era tot aşa de neliniştit, plin de îndoieli, ca şi acel tânar din tren. Însă spre deosebire de acela care văzuse mărul acoperit cu ştergare albe, acestuia îi ieşi însuşi tatăl în întâmpinare. În Evanghelie este scris: „Când era încă departe, tatăl său l-a vazut şi i s-a făcut milă de el, a alergat de-a căzut pe gâtul lui şi l-a sărutat mult“ (Luca 15.20). Acest semn al dragostei divine este valabil şi pentru tine. Fericit este acela care a fost iertat! Tu, care erai în necunoştinţă de Dumnezeu, primindu-L pe Isus ca Mântuitor vei afla că El este Lumina adevarată şi plin de fericire vei cânta:

Pamântul, suferinţa curând nu vor mai fi,Speranţa şi credinţa, chiar ele vor pieri,Dar dragostea Ta sfânta în veci va dăinui,Prin ea, în a Ta casă în veci Te voi slăvi!